

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Συνοδική Παραίνεσις (α')
Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου 2010 ἐκ.ἡμ.
† Μνήμη τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος

«Πρόβατον γὰρ ἐσφραγισμένον
οὐ ραδίως ἐπιβουλεύεται, τὸ δὲ
ἀσήμαντον κλέπταις εὐάλωτον»

(Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου
PG τ. 36, στλ. 377B)

Ἡ ἀνανέωσις καὶ ἐνεργοποιήσις
τῆς Σφαγίδος τοῦ Ἀρνίου

*Τέκνα Φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·*

Ἐὰς ἀσπαζόμεθα ἐν ἀγίῳ φιλήματι καὶ Σὰς χαιρετίζομε μὲ τὸν ἀποστολικὸ λειτουργικὸ ἀσπασμό: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν»!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ μεγάλῃ εὐλογίᾳ τῆς 37ης τακτικῆς Συνεδριάσεως τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μας (4-5.10.2010 ἐκ.ἡμ.), ἔμεῖς οἱ ἐλάχιστοι ἐν Χριστῷ πνευματικοὶ Σας Πατέρες, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ὀρθοδόξων Ἐνισταμένων κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θεωροῦμε ἀναγκαῖο νὰ Σὰς ἀπευθύνωμε, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος μας, λόγον Ἐλπίδος, Παραμυθίας καὶ Οἰκοδομῆς.

Ἡ ἐπιθυμία μας αὐτῇ, νὰ ἀπευθυνθοῦμε στοὺς Κληρικούς, τοὺς Μοναχοὺς, τὶς Μοναχῆς καὶ τοὺς Λαϊκοὺς τῆς Δικαιοδοσίας μας, εἶναι ἰσχυροτέρα κατὰ τὴν ἱστορικὴ αὐτῇ συγκυρία, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων συμπληρώνονται ἐφέτος εἴκοσι πέντε (25) ἔτη ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας.

* * *

α. Ἡ ἀποστολοβάδιστος καὶ ἀγιοτόκος Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ σύμπας ὁ κόσμος, συγκλονίζεται ἐκ θεμελίων ἀπὸ μία πολύμορφη καὶ πολυεπίπεδη κρίσι, πανταχόθεν δὲ ἀκούεται ἡ ἔκκλησις: «*Ἐπιστροφή σὺν Βασικεῖς Ἀξίες!*», ὅπως Αὐτὲς ἐβιώθησαν διαχρονικὰ καὶ γνήσια στὰ ὄρια τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Τὰ θεμέλια μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνίας ἦσαν ἀνέκαθεν ἡ ἀγάπη, ἡ φιλία, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ αὐτοθυσία, ἡ μετριοφροσύνη, ἡ ἀκεραιότης, ἡ τιμιότης καὶ εἰλικρίνεια.

Ἡ παράκαμψις καὶ ἐν τέλει ἡ ἐγκατάλειψις αὐτῶν τῶν *Βασικῶν Ἀξιῶν*, οἱ Ὅποιοις ἔχουν ὡς μοναδικὸ θεμέλιο καὶ κέντρο τους τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, ὠδήγησε στὴν διατάραξι τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς, στὴν συσσώρευσι ἐρειπίων καὶ τὴν δημιουργία ἀδιεξόδων.

Ἡ ποικιλόμορφη φιλαυτία, ὁ ἄκρατος καταναλωτισμὸς, ὁ εὐδαιμονισμὸς, ἡ ἔλλειψις αὐτοσεβασμοῦ καὶ ἐν γένει ἡ πρακτικὴ ἀθεΐα, ὠδήγησαν σὲ μία βαθεῖα ἀλλοτριῶσι τὸν ἄνθρωπο, σὲ μία ὄντως κοινωνικὴ τραγωδία.

• **Καλούμεθα** σήμερα νὰ ἀναδειξομε τὴν μοναδικότητα τῆς εὐαγγελικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς Ἀνθρωπολογίας, νὰ συμβάλωμε στὴν εἰρήνευσι καὶ ἐνότητα τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἀπαραίτητη ὅμως προϋπόθεσι, ὅτι θὰ εἴμεθα συνεπεῖς μὲ τὸν χριστιανικὸ ἑαυτὸ μας, μὲ τὸ χριστοκεντρικὸ σταυρο-αναστάσιμο ἦθος μας, παραμένοντες ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε προσκόλλησι καὶ εἰδωλοποίησι, πνευματοφόροι, ζωηφόροι καὶ φωτοφόροι.

* * *

β. Σὲ περιόδους ριζικῶν κοινωνικῶν ἀνακατατάξεων παρετηρεῖτο ἀνέκαθεν μία ἀναζωπύρωσις τῶν λεγομένων *Ἐσχατολογικῶν Ἀνησυχιῶν*, μία νόθος ἐσχατολογικὴ ἀγωνία γιὰ τὸν ἐπικείμενο Ἀντίχριστο, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ σὲ ἓνα εἶδος χαραγματοφοβίας καὶ ἀριθμοφοβίας, σὲ συνεχεῖς ἀγχωτικὲς ὑποψίες, στὴν ἀπαισιόδοξη θεώρησι τῆς Ἱστορίας καὶ τελικὰ σὲ μία νοσηρὴ ἐσωστρέφεια καὶ ἀπόρριψι τῶν ἐπιτευγμάτων τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐν τούτοις, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐσχατολογία εἶναι ἐνεργητικὴ καὶ δυναμικὴ: ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἁγία Ρίζα καὶ ἡ Καλλιέλαιος, εἶναι ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Νέος Ἰσραὴλ, ὁ Ὅποιος ἀγοράσθηκε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου-Χριστοῦ καὶ διατελεῖ ἐν Ἐξόδῳ καὶ Μαρτυρίῳ, πορευόμενος πρὸς τὴν Καινὴν Πόλιν τῶν Ἐσχάτων, γιὰ νὰ συμμετάσχῃ στὸ Δεῖπνον τοῦ Γάμου τοῦ Ἀρνίου.

• **Ἡ Ἐκκλησία**, κατὰ τὴν Μαρτυρικὴν Ἔξοδόν Της, ἀντιμετωπίζει μὲ νηπτικὴ ἐγρήγορσι τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, προσλαμβάνει καὶ μεταμορφώνει αὐτὰ εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἐνθαρρύνεται ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὰ ἐλπιδοφόρο καὶ αἰσιόδοξο μήνυμα τῆς Ἰ. Ἀποκαλύψεως, ἡ Ὅποια διὰ πλήθους ὁράσεων, συμβολικῶν παραστάσεων, παραβολῶν καὶ ὕμνων ζωγραφίζει τὸν μεγαλειώδη θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐπανάληψιν τοῦ θριάμβου τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ: ὅπως ὁ Χριστὸς ἐνίκησε μὲ τὸ Πάθος Του, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ νικήσῃ μὲ τὴν σταυρο-αναστάσιμη πορεία Της καὶ θὰ θριαμβεύσῃ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, στὰ Ἔσχατα.

■ **Στὸ** μεγάλο ὅμως καὶ ἐπίκαιρο αὐτὸ θέμα, δηλαδὴ τῶν λεγομένων Ἐσχατολογικῶν Ἀνησυχιῶν, ἀναφερόμεθα διεξοδικὰ σὲ ἄλλο Κείμενό μας, τὸ ὁποῖο θὰ δημοσιευθῇ αὐτὲς τὶς ἡμέρες μὲ τίτλο: «*Προτάσεις Θεραπείας τῆς Ἐσχατολογικῆς Χαραγματοφοβίας καὶ Ἀριθμοφοβίας*».

* * *

γ. Ἐφέτος συμπληρώνονται ἐννενήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς *Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, ἡ ὁποία ἐγκαινίασε, ἐθεμελίωσε καὶ προώθησε τὴν ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, ἀποτελεῖ δὲ πανθομολογουμένως τὸν *Καταστατικὸ Χάρτη* τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Στὶς ἐννέα αὐτὲς δεκαετίες ὁ Οἰκουμενισμὸς προχώρησε μὲ ἀλματώδη βήματα, ἓνα ἐκ τῶν ὁποίων ἦταν ἡ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924, ἐνῶ τὰ σοβαρώτερα ἦσαν ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ λεγόμενο *Παγκόσμιο Συμβόλιον Ἐκκλησιῶν*, ὡς καὶ ἡ δραστηριοποίησις των σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, θεωρητικὰ καὶ πρακτικά, τῆς *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκευτικῆς Κινήσεως*, οἱ ὁποῖες καλλιεργοῦν τὸν δογματικὸ συγκρητισμὸ καὶ τὴν σχετικοποίησι τῆς Ἀληθείας.

Ἡ ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἐπιβεβαιώνει πλήρως τὴν ἐπισήμανσι τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ἡ Καινοτομία εἶναι «νόσος», ἡ ὁποία «ὅταν ἐπεισενεχθῇ (εἰσαχθῇ), ἀεὶ καινοτομίας τίκτει» (PG τ. 62, στλ. 626), σὺν τῷ χρόνῳ δὲ καλλιεργεῖ τὶς προϋποθέσεις ἀλλοιώσεως τῆς ταυτότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος: «πρὸς ἄλλο τι σχῆμα παντελῶς μεθαρμοσθῆναι τὰς Ἐκκλησίας» (PG τ. 32, στλ. 424B), ἥτοι τὴν ὀλοκληρωτικὴν μεταβολὴν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὥστε νὰ λάβουν κάποιαν ἄλλην μορφήν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐστάθειαν καὶ ὁμόνοιαν περὶ τὴν Πίστιν.

• **Εἶναι** λοιπὸν εὐκαιρία νὰ ἀνανεώσωμε τὸ ὄραμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τῆς Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, ὥστε «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ» καὶ αὐξάνοντες εἰς τὸν Χριστὸν τὰ πάντα, προοδεύοντες πνευματικῶς μέχρις ὅτου ἐξομοιωθῶμεν κατὰ πάντα μὲ Αὐτόν, καὶ πληρούμενοι «εἰς

πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ» (πρβλ. Ἐφεσ. δ' 15, γ' 19), νὰ μᾶς δοθῆ ἡ μεγίστη δωρεὰ τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῆς κατακρίσεως τῆς αἰρέσεως.

* * *

δ. Ὁδύνη αισθανόμεθα καὶ λύπην ἐν Χριστῷ, διότι στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ καμπὴ οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου εἶναι δυστυχῶς διηρημένοι ἔναντι τοῦ καλπάζοντος Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς κρίσεως, ἀποτελοῦντες οὐσιαστικὰ μέρος τῆς κρίσεως ἢ συμβάλλοντες, ἔστω καὶ ἀκουσίως, στὴν ἐπιδεινώσει αὐτῆς, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ συνιστοῦν ἐξυγιαντικὸ παράγοντα καὶ διεξόδο ἀπὸ τὴν κρίσι.

Οἱ διάφορες προσπάθειες ἐνώσεως τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν ἄλλοδαπῆ, οἱ ὅποιοι εἶναι βεβαίως φορεῖς Μαρτυρίου καὶ Μαρτυρίας γιὰ τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἀπέδωσαν τοὺς ἀναμενόμενους καρποὺς καὶ παραμένει ἐπεῖγον τὸ αἴτημα τῆς ἐπανενώσεως.

Πρὸ τοῦ ἀδιεξόδου αὐτοῦ καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἐπίσημες διαδικασίες καθυστεροῦν ἢ δυσλειτουργοῦν, παρὰ τὶς ὀπωσδήποτε καλὲς διαθέσεις, ἐνθαρρύνουμε καὶ προτρέπομε πατρικῶς τὰ πνευματικά μας τέκνα στὴν σύναψι καὶ καλλιέργεια φιλικῶν σχέσεων καὶ συμμαχιῶν ἐν Χριστῷ μὲ τοὺς ἀδελφούς μας τῶν ἄλλων Δικαιοδοσιῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, σὲ ἐπίπεδο μάλιστα συλλογικό.

Ἐνωρίες, Μονές, Σύλλογοι, Ὁμάδες Δράσεως, Περιοδικά, Ἱστολόγια, Συντακτικὲς Ὁμάδες, Κοινωνικὰ Κινήματα κ.ἄ., εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν μικρὲς ἀλληλέγγυες εἰρηνικὲς *Κοινότητες Πολιτισμοῦ, Ὁρθοδόξου Θεολογίας, Κοινωνικῆς Προσφορᾶς καὶ Παρεμβάσεως,* εἰς πείσμα τῆς ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς ἐσωστρεφείας καὶ ἀποθαρρύνσεως.

• **Τὸ «πνεῦμα»** τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι πνεῦμα Ἐλευθερίας, Ἐλπίδος καὶ Χαρᾶς, ὄχι δὲ πνεῦμα δουλείας, φόβου καὶ ἄγχους, ἀπὸ τὰ ὅποια μᾶς ἐλευθερώνει συνεχῶς ὁ Κύριός μας μὲ τὴν συμμετοχὴ μας στὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας Του, στὸ Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

* * *

Μὲ τὶς ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις καὶ ἐπισημάνσεις, ἐπιθυμοῦμε νὰ κλείσωμε τὴν *Συνοδικὴ Παραίνεσί* μας, μὲ τὴν ἐλπίδα ἐν Χριστῷ, ὅτι συμβάλλομε τοιουτοτρόπως στὴν ἀναθέρμανσι τοῦ ζήλου ἐν μέσῳ τοῦ χριστεπωνύμου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Δικαιοδοσίας καὶ στὴν ἀνάδειξι τῆς βαθείας πεποιθήσεως, ὅτι δὲν εἴμεθα μόνοι καὶ ἀπερριμμένοι στοὺς δαιδάλους τῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ ἀποτελοῦμε τὰ λογικὰ Πρόβατα τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μας, τὰ ὅποια ἔχουν σημανθῆ

καὶ φέρουν τὴν *Σφραγίδα τοῦ Ἀρνίου*.

● **«Πρόβατον** δὲ ἐσφραγισμένον οὐ ραδίως ἐπιβουλεύεται», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «τὸ δὲ ἀσήμαντον κλέπταις εὐάλωτον» (PG τ. 36, στλ. 377B), ἤγουν Πρόβατο, τὸ ὁποῖο ἔχει λάβει τὴν Σφραγίδα τοῦ Ἀρνίου (τοῦ Κυρίου του), δὲν κινδυνεύει εὐκολὰ ἐνῶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει σημανθῆ (ἢ ἔχει καταστρέψει τὴν *Σφραγίδα* του), εἶναι εὐκολὴ λεία στοὺς κλέπτες δαίμονες.

■ **Ἡ ἀνανέωσις** καὶ ἐνεργοποίησις τῆς *Σφραγίδος τοῦ Ἀρνίου*, τὴν Ὅποία ἀξιοθήκαμε νὰ λάβωμε στὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ τὸ Χρίσμα, πρέπει νὰ εἶναι συνεχῆς μὲ τὸ τελωνικὸ φρόνημα, τὴν αὐτομεμψία καὶ μετάνοια, τὴν εὐσπλαγχνὴ καὶ θυσιαστικὴ ἀγάπη, τὴν νῆψι καὶ τὴν προσευχή, ὡς καὶ τὴν συνεχῆ μετοχή μας στὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οἱ ἐγκάρδιες εὐχές μας, μαζί μὲ τὴν εὐλογία τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, νὰ Σᾶς ἐνισχύουν, ὀδηγοῦν καὶ προστατεύουν στὴν θεάρεστη πορεία Σας γιὰ τὴν ἐμπειρικὴ Συνάντησι μὲ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, στὸν Ὅποιο πρέπει πᾶσα δόξα καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

